

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ-13/07
16.04.2008. године
Београд
ВМ/ЈА

К.В. 3/08

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
- Већу за ратне злочине -

Београд

На основу чл. 46. ст.2. тач.3. у вези чл. 3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

ОПТУЖНИЦУ
против:

д-р. В. Звонко Радовановић

1. ПАНЕТА БУЛАТА, ЈМБГ3001950341111, од оца Вељка и мајке Евице, рођене Орешчанин, рођеног 30.01.1950. године у Ријеци, Република Хрватска, са пребивалиштем у селу Купусина, општина Апатин, држављанин Републике Србије, пензионера, са завршеном средњом школом унутрашњих послова, регулисаном војном обавезом, без података о осуђиваности, сада у притвору по решењу истражног судије Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду Ки.В.бр.11/07 од 19.10.2007.године, касније продужаваног решењима Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду и Врховног суда Србије, а који му се рачуна од 18.10.2007. године када је лишен слободе,

д-р. В. Звонко Радовановић 31

2. РАДЕТА ВРАНШЕВИЋА, ЈМБГ0410947090015, од оца Милана и мајке Марије, рођене Ерњаковић, рођеног 04.10.1947. године у селу Буковица, општина Вргинмост, Република Хрватска, са боравиштем у Зрењанину улица Милана Тепића бр.8/38, држ. Републике Хрватске, писменог, са завршеном средњом угоститељском школом, без запослења, војску у бившој СРЈ служио 1968.г. у Бихаћу и Пули, има чин резервног водника, без података о осуђиваности, био у притвору по решењу истражног судије Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду

Ки.В.бр.11/07 од 19.10.2007.године, а који му се рачуна од 17.10.2007.године па до 04.12.2007.године када му је притвор укинут, сада се брани са слободе.

ШТО СУ:

Кршећи правила међународног права садржана у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године-чл.3.ст.1. тач.а) у вези чл. 13. ст.1. и чл.4. ст.2. тач.а) Допунског протокола уз наведену Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), у марту месецу 1992. године за време унутрашњег оружаног сукоба између организованих оружаних јединица тадашње Републике Српске Крајине, с једне стране, и с друге, организованих оружаних формација Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, извршили убиство шест цивилних лица хрватске националности који нису припадали ни једној оружаној формацији, нити су учествовали у војним операцијама, тако што су, и то окр. Пане Булат, као помоћник команданта за безбедност 2.батаљона у саставу 19.бригаде Војске Републике Српске Крајине, а окр. Раде Вранешевић као војник 4.чете истог батаљона, заједно дошли из седишта батаљона у Ласињу до Банског Ковачевца, општина Карловац, Република Хрватска, где је окр. Булат, прво, лажно представио старешинама и војницима 3.вода из састава 5.чете наведеног батаљона да по наређењу више команде има задатак да организује пребацивање преосталих цивила ван подручја борбених дејстава, након чега је у вечерњим сатима по његовом захтеву и у његовој организацији, и уз учешће неколико војника 1.и 2.одељења 3. вода из састава 5.чете, доведено шест преосталих цивилних лица несрпске, односно хрватске националности који раније нису избегли у двориште куће испред броја 8 у Банском Ковачевцу, да би тада окр. Булат узео аутоматску пушку од једног присутног војника и са удаљености од око 3-5 метара започео рафалном паљбом да пуца по приведеним цивилима, а одмах за њим то исто учинио је и окр. Раде Вранешевић, такође из аутоматске пушке, при чему је окр. Булат испалио из аутоматског пиштоља „Шкорпион“ неколико појединачних хитаца у главу палог Грге Михаљића, који је још показивао знаке живота, па су тако том приликом, поред овог јединог мушког цивилног лица, живота лишили и Бару Михаљић, Катун Михаљић, Веронику Крупић, Мару Лесар и Мару Ђерек, те на крају њихова тела заједно бацили у оближњи бунар који се налазио у истом дворишту, и који је након тога, такође у организацији и по наређењу окр. Булата делимично зарушен неком експлозивном направом од стране непознатих припадника исте војне јединице;

- чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗ СРЈ у саизвршилаштву, у вези чл. 22. КЗ СРЈ.

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред тим судом као месно, стварно и функционално надлежним одржи главни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине Републике Србије.
2. Окр. Пану Булата, сада у притвору у Окружном затвору у Београду и окр. Радета Вранешевића из Зрењанина, улица Милана Тепића бр.8/38.
3. Оштећене: Андрију Ћерека из Банског Ковачевца Република Хрватска 40 Б, сина сада пок. Ћерек Маре, Анку Манце из Карловца, улица Скадарска бр.12 ћерку сада пок. Крупиф Веронике, Алберта Михаљића из места Махично, улица Лекучје број 5, Република Хрватска, сина сада пок. Михаљић Кате, а за покојне Грга Михаљића, Бару Михаљић и Мару Лесар прибавити идентификационе податке неког од најближих сродника и такође их саслушати у својству оштећених.
4. Сведоке: **Мила Вучинића** из Врбаса улица Светозара Марковића бр.23, **Мила Вучинића** (од оца Љубана) из Петроварадина улица Прерадовићева бр.32, **Драгана Пајића** из Батајнице улица Милице Ракић бр.33, **Драгана Бјелића** из Сремске Каменице улица Нова 1 број 2, **Јована Малобабића** из Београда, улица Лединачка бр.2, затим сведоке из Републике Хрватске и то: Чича Станка из Подгорја, 29А општина Гвозд, **Радета Малобабића** од оца Николе, Славско поље 151, општина Гвозд, **Радета Малобабића** од оца Симе, Славско поље 130ц, општина Гвозд, **Милоша Пајића** из Славског поља 97А општина Гвозд, **Петра Шкаљца** из Славског поља бр.79 општина Гвозд, **Адама Габрића** Славско поље 112 општина Гвозд, **Милета Габрића** из Славског поља 123, општина Гвозд, **Саву Малобабића**, из Славског поља 149 општина Гвозд, **Марка Мамулу** из Славског поља 105А општина Гвозд, **Милана Џакулу** из Загреба улица. Бановића бр.12 и **Светозара Бижића** из Пркоса бр.18, Ласиње.

Да се у доказном поступку изврши увид у комплетне списе Жупанијског суда у Карловцу број КИО-99/99-14, те да се из тих списа посебно прочитају: записник о саслушању сведока, сада пок. **Радета Мраовића**, од 30.11.2000. године; службене забелешке састављене у одељењу јавне безбедности Сјеничак од 30.03. и 01.04.1992. године сачињене од Рабљеновић Милана, овлашћеног радника наведене Службе јавне безбедности, копије спискова старешина и војника 19.бригаде Републике Српске Крајине и делова јединица у њеном саставу, посебно извешће МУП-а Хрватске полицијске управе Карловачке од 05.11.1999. године, записник о увиђају од 02.09.1995. године, службена белешка од 05.10.1999. године, извешће о прегледу и чишћењу бунара од 03.06.1996. године, извешће истог органа од 03.06.1996. године, те да се изврши увид у

скицу ужег места догађаја у Банском Ковачевцу од 08.10.1997. године и у фотодокументацију од 18.10.1999. године.

Да се од МУП-а Србије и МУП-а Хрватске прибави и прочита извештај из КЕ за окр.

Образложење

Почев од прве половине 1992. године, па до друге половине 1995. године, у Републици Хрватској одвијао се унутрашњи оружани сукоб између организованих оружаних јединица тадашње Републике Српске Крајине с једне стране, и с друге, Збора народне гарде и МУП-а из састава оружаних снага Републике Хрватске.

Између осталих, овим сукобом било је обухваћено и подручје општине Карловац. У марту месецу 1992. године ово подручје уз десну обалу Купе под контролом је држала 19.бригада и јединице из њеног састава Војске Републике Српске Крајине.

У то време окр. Пане Булат био је помоћник команданта за безбедност 2.батаљона из састава наведене бригаде, а окр. Раде Вранешевић био је везиста у 4.чети 2.батаљона исте бригаде. Највећи део становништва несрпске, претежно хрватске националности, већ раније је напустио то подручје и повукао се ка делу територије које су контролисале хрватске оружане снаге, али је један мањи део, углавном старијих људи и даље остао на овом подручју у зони одговорности оружаних формација Војске Републике Српске Крајине. Тако је у наведено време било и у Банском Ковачевцу, у којем су били смештени 1. и 2. одељење 3.вода 5.чете 2.батаљона из састава 19.бригаде Војске Републике Српске Крајине. У селу је остало свега неколико цивила несрпске националности старије животне доби.

Критичног дана (тачно неутврђеног, у времену између 19. и 23.марта 1992. године) окривљени су се случајно срели у месту Ласиње, где је била смештена команда батаљона. Окр. Раде Вранешевић прихвата позив окр. Булата, након чега једним путничким аутомобилом заједно одлазе и у вечерњим сатима стижу у Бански Ковачевац. Долазе у кућу где је било смештено 1.одељење 3.вода 5.чете, чији је командир био Саво Малобабић. Окривљени Булат саопштава му да преостали цивили наводно морају да се пребаце на друго место и захтева да неколико војника из тог одељења треба да обавесте те цивиле да се скупе на једном месту, где ће доћи возило да их одвезе на сигурније подручје, што је била неистина.

После извесног времена прикупљено је 6 цивила, 5 старијих жена и један мушкарац и доведено до куће испред броја 8, где се у њиховој непосредној близини налазио један бунар. Поред 4-5 војника који су се ту налазили након што су довели ове цивиле, присутни су и обојица окривљених. Окривљени Пане Булат узима аутоматску пушку од једног присутног војника и отвара рафалну паљбу са удаљености од око 4-5 метара по немоћним цивилима. Исто то за њим одмах чини и окривљени Раде Вранешевић, такође из аутоматске пушке. Кад су сви цивили

попадали, окривљени Пане Булат је приметио да један од њих, Грга Михалић још показује знаке живота. Прилази му, вади аутоматски пиштољ „шкорпион“ и из њега појединачном паљбом испуљује у ово лице неколико метака. Том приликом лишени су живота Грга Михалић, Бара Михалић, Ката Михалић, Вероника Крупић, Мара Лесар и Мара Ђерек.

Сви су они били цивили несрпске националности, односно били су хрватске националности, старосне доби од 63 до 81 године. Они нису припадали ни једној оружаном формацији нити су учествовали у било каквим војним операцијама. Након тога, окр.Пане Булат захтева од присутних војника да им помогну да побијене цивили убаце у бунар, али они то одбијају.Неко време након тога, то исто вече, на захтев окр. Пане Булата овај бунар је делимично зарушен неком од експлозивних направа са којом је располагала присутна војска. Након, неколико дана уз присуство и у организацији окр.Пане Булата, у року од 2 до 3 дана сви лешеви су извађени из бунара и одвежени на непознату локацију. У вађењу лешева из бунара учествовало је неколико војника припадника наведеног одељења, те Адам Самарџија сада пок. и Раде Мраовић (сада пок.), коме је окр. Пане Булат након тога исплатио још једну војничку плату.

Све наведене одлучне чињенице и друге околности инкриминисаног догађаја утврђене су на основу доказа и података прибављених током и преткривичног и истражног поступка.

По окончању оружаног сукоба у Хрватској, пред Жупанијским судом у Карловцу вођена је истрага против обојице окривљених у предмету Кио-99/99, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 120. ст.1. ОКЗ РХ. Наведена инкриминација предметног кривичног дела у сагласности је са одговарајућим Женевским конвенцијама и готово је истоветна инкриминацији из чл. 142. ст.1. КЗ СРЈ. Мада ни један од окривљених није био доступан хрватским правосудним органима, истрага није прекидана, већ су прикупљени одговарајући подаци, информације и докази, те је између осталог саслушано укупно 12 сведока.

У смилу Споразума о сарадњи у прогону учинилаца кривичних дела ратних злочина, злочина против човечности и геноцида закљученог између Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије и Државног одвјетништва Републике Хрватске, те Закона о сарадњи између наше две земље о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима, достављени су нам комплетни списи Жупанијског државног одвјетништва у Карловцу ДОК-21/99 и Жупанијског суда у Карловцу Кио-99/99 на мишљење ради могућег преузимања предмета против окр. Пане Булата и Радета Вранешевића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 120. ст.1. ОКЗ РХ, будући да су обојица окривљених имали пребивалиште у Србији, а окр. Пане Булат и држављанство наше Републике.

Након што смо у преткривичном поступку у својству грађана саслушали 7 лица, потенцијалних сведока, који сада имају пребивалиште у нашој земљи, оценили смо да је прикупљено довољно информација, података и доказа за стављање захтева за спровођење истраге против обојице окривљених за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗЈ. У току истраге пред истражним судијом Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду саслушано је свих 7

сведока који имају пребивалиште у нашој Републици, а од 12 сведока који су својевремено саслушани пред истражним судијом Жупанијског суда у Карловцу, у предмету Кио-99/99, замолбеним путем пред истражним судијом Жупанијског суда у Сиску у предмету Кир-2/08 од 19.02.2008. године поново је саслушано 8 истих сведока.

Одлучне чињенице инкриминисаног догађаја утврђују се пре свега на основу дела исказа окр. Радета Вранешевића, а потом и на основу исказа саслушаних сведока.

Наиме, на основу дела исказа окр. Вранешевића утврђује се да је поред 6 цивила (5 жена и 1 мушкарац) у дворишту непосредно поред бунара било и неколико војника из састава војне јединице која је била стационирана у Банатском Ковачевцу, затим да је окр. Булат Пана узео пушку од једног присутног војника, потом рафалном паљбом покосио све наведене цивиле, и на крају, из аутоматског пиштоља „Шкорпион“ испалио јединачном паљбом неколико метака у Гргу Михалића, који је још показивао знаке живота. Веродостојност овог дела исказа окр. Радета Вранешевића произилази из исказа појединих сведока-војника, припадника 1. и 2. одељења 3. вода 5. чете из састава 2. батаљона 19. бригаде Војске Републике Српске Крајине, који су били смештени у Банском Ковачевцу, у близини инкриминисаног места догађања. Из исказа ових сведока произилази да су окривљени неколико сати пре овог догађаја боравили код старешина и војника 1. и 2. одељења 3. вода, и да је том приликом окр. Булат Пана захтевао да му у сакупљању преосталих цивила ради наводног састанка са њима помогне неколико војника. Најмање двојица су потом отишли с њима, прикупили из њихових кућа ове цивиле и довели их испред кућног броја 8 у двориште у непосредној близини бунара. Неки од ових сведока чули су након тога две рафалне паљбе и неколико појединачних пуцњева из пиштоља, а неки од њих видели су обојицу окривљених са пушкама у рукама поред побијених цивила. Мада нема непосредних доказа да је окр. Раде Вранешевић био то друго лице које је из аутоматске пушке испалило други рафал по наведеним цивилима, из неколико посредних доказа и индиција, имајући у виду и остале већ утврђене околности инкриминисаног догађаја, може се закључити да је и окр. Раде Вранешевић саизвршилац у извршењу предметног кривичног дела.

Наиме, из исказа сведока Малобабић Рада (од оца Николе)-минера, утврђује се да су он и његов колега Чeko Ђуро, пошто су боравили у оближњој кући, прво чули два рафална пуцња, а затим и неколико појединачних. Убрзо су дошли на лице места у двориште куће број 8, где су затекли само окр. Булат и Вранешевића са пушкама у рукама, при чему је окр. Булат имао аутоматски пиштољ „Шкорпион“ за пасом, а у рукама је држао неке папире које је претурао.

Из исказа сведока Мамула Марка, који се такође затекао у близини на стражи, утврђује се да је након пуцања до њега дошао окр. Раде Вранешевић, довео га на лице места где је он видео окр. Булату поред неколико наслаганих лешева, те да је он одбио да им помогне при бацању тих лешева у оближњи бунар. Како нема доказа да је евентуално неко друго лице из састава присутне војне јединице пуцало у наведене цивиле, да су

убрзо након тога многи сведоци чули да су ове цивиле побили окр. Булат Пана и Раде Вранешевић, сматрамо да се поуздано може закључити да је и другоокривљени Вранешевић критичне прилике заједно са окр. Булат Паном убио свих шест приведених цивилних лица пуцајући у њих из аутоматске пушке.

Заједничка карактеристика сведочења свих ових сведока је њихова тврдња да нису били непосредни починиоци инкриминисаног догађаја, али да су готово сви, неки пре, неки касније чули, јер се међу војском причало, да су наведене цивиле критичне прилике побили, у првом реду, окр. Пана Булат, а неки од њих, да је у томе учествовао и окр. Раде Вранешевић. Мада су њихова сазнања посредна, она су, заједно и у вези са објективно утврђеним чињеницама и околностима и исказом окр. Вранешевића у знатној мери допринели правилном и потпуном утврђењу чињеничног стања инкриминисаног догађаја, без обзира што су поједини од њих, приликом саслушања замолбеним путем пред истражним судијом Жупанијског суда у Сиску у извесној мери редуковали своје сведочење у односу на оно што су раније изјавили у току истражног поступка пред истражним судијом Жупанијског суда у Карловцу.

Сведок Чича Станко изјавио је да је сутрадан дошао на лице места и видео трагове крви на и око бунара и да је после дужег испитивања чуо од војника да су „старце“ побили Пана Булат и Раде Вранешевић.

Сведок Миле Габрић, чуо је од Кривокућа Ђуре (сада покојног) да је „старце“ побио Пана Булат. И сведок Цакула Милан чуо је од Кривокућа Ђуре да су претходну ноћ цивиле побили окр. Пана Булат и Вранешевић Раде. Осим тога видео је када је Самарџија Адам (сада покојни) вадио лешеве из бунара у присуству окр. Булата.

Сведок Саво Малобабић чуо је да су цивиле убили окр. Булат и Вранешевић, а непосредно пре тога био је присутан када је окр. Пана Булат захтевао да неколико војника иде с њим и покупи преостале цивиле, те да су с њим отишли њихови војници Мамула Марко и Вучинић Миле (од оца Љубана). После више од сат времена чуо је рафалну паљбу, а на питање упућено Кривокућа Ђури, овај му је одговорио „побише људе“. Сутрадан је дошао окр. Пана Булат и претећи им се обратио да пазе шта причају, да имају породицу и децу, коју претњу су они заиста озбиљно схватили.

И сведок Пајић Милош видео је када су два војника, Марко Мамула и Вучинић Миле отишли са окр. Булатом, а после два-три сата чуо је рафалну пуцњаву, да би се након тога сведоци Вучинић Миле и Мамула Марко вратили у кућу у којој су боравили и легли да спавају. Сутрадан је чуо да су побијени цивиле.

Сведок Гаврић Адам такође је видео када су са окр. Булатом и Вранешевићем отишла двојица војника да заједно потраже преостале цивиле. Био је на стражи када је чуо рафално пуцање, а сутрадан се међу војском причало да је цивиле „побио“ „Пана“.

Сведок Петар Шкаљац био је непосредно пре инкриминисаног догађаја сведок свађе између Булата и Кривокућа Ђуре. Касније је Кривокућа Ђура причао да је убрзо након тога утрчао у просторију Миле Малобабић са стражарског места и рекао му: „Пана побио бабе“.

Сведок Малобабић Раде (од оца Симе) критичну ноћ је у близини места догађаја стражарио. Прво је чуо лупање на кући једне од жена, а убрзо након тога рафалну паљбу праћену криком жене и пуцњима из пиштоља. После извесног времена два пута је видео окр. Булата, први пут када је захтевао да се бунар затрпа, а други пут када су из бунара вађени лешеве.

Поред већ наведеног, сведок Малобабић Раде (од оца Николе) – минер, наводи да је након тог догађаја одмах обавестио команданта батаљона, који му је рекао да гледа своја посла, а сутрадан је дошао окр.Булат и припретио да не причају шта су видели, јер могу проћи као цивили.

Сведок Бјелић Драган наводи да је био присутан када је командант батаљона галамио на окр.Булата, због онога што је урадио у Банском Ковачевцу и што је хтео да лешеве избаци из камиона у реку. По налогу наведеног команданта, одвезао је Радета Мраовића у Бански Ковачевац са камионом који је имао сајлу и витло, које је овај користио приликом вађења лешева из бунара.

Сведок Раде Мраовић (сада покојни) наводи да је пристао на захтев окр. Булата да вади лешеве из бунара, пошто то у целости није успео његов претходник Адам Самарџија (сада покојни) и при томе је окр.Булат захтевао да се сандуци ставе у сеник и запале. Он не зна да ли је то урађено, мада му је један војник касније рекао да је тако и учињено. По његовом мишљењу бунар није био миниран, већ је само по врху и зидовима био оштећен неким експлозивним средством, највероватније од дејства бомбе. За обављени посао окр. Пане Булат му је дао још једну војничку плату.

У погледу одлучних чињеница, искази наведених сведока су јасни и одређени, са осталим чињеницама и околностима узајамно су повезани, логички се допуњујући и потврђујући, тако да нема ни једне околности која би доводила у питање веродостојност њихових исказа.

У суштинском смислу, инкриминисани догађај може се квалификовати као класично вишеструко убиство.

Међутим, будући да је наведено убиство извршено над цивилним лицима у време оружаног сукоба и од припадника једне од страна у оружаном сукобу, несумњиво је да се у конкретном случају ради о ратном злочину против цивилног становништва.

Наиме, постојање унутрашњег оружаног сукоба почев од прве половине 1992. године у Републици Хрватској, између припадника њених оружаних формација с једне стране, те оружаних формација тадашње Републике Српске Крајине са друге стране, су опште познате чињенице које не треба посебно доказивати. При томе није од одлучне важности да ли је у време инкриминисаног догађаја било непосредног оружаног сукоба између зараћених страна.

Поступајући свесно и вољно на описани начин, окривљени су прекршили конкретне забране поступака предвиђених Женевским конвенцијама и Допунским Протоколом II уз ову Конвенцију, конкретно чл.3. ст.1. тач. а) у вези чл. 13. ст.1. и чл. 4. ст.2. тач.а) Допунског Протокола II уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних (унутрашњих) оружаних сукоба, у којима се у битном наводи да су забрањени у свако доба

и на сваком месту сви облици насиља против живота, здравља..., особито убиства цивилног становништва и појединих цивилних лица. Описане радње имају бланкетни карактер, а инкриминисане су у нашем кривичном законодавству у чл. 142. ст.1. КЗ СРЈ, који закон се примењује у овом случају, и то на начин да између осталог, наређење, или непосредно извршење (као у конкретном случају) да се врше убиства цивилног становништва као неодређене групе, или појединих цивила (као у конкретном случају) представља битно обележје кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из наведеног члана, које се овом оптужбом окривљенима и ставља на терет.

Неспорна је чињеница да су сви побијени цивили били припадници неспрског, конкретно хрватског народа, па је то за сада једини познати мотив, који је определио окривљене да изврше овакав злочин.

Износећи своју одбрану током претходног поступка, обојица окривљених негирају да су извршили предметно кривично дело.

Окривљени Пане Булат је у битном навео да је у наведено време био помоћник команданта за безбедност 2. батаљона 19. бригаде Војске Републике Српске Крајине. Критичне прилике отишао је у Бански Ковачевац уз одобрење команданта 2. батаљона Драгана Пајића, да, као један од његових помоћника за безбедност организује пребацивање цивила хрватске националности из овог места које је било близу места додира са хрватском војском на неко безбедније место, што је наводно чинио и раније.

Овај део његове одбране не потврђује ни један од саслушаних сведока.

Окривљеног Радета Вранешевића, припадника 4. чете 2. батаљона случајно је срео те прилике, па га је замолио да пође са њим у Бански Ковачевац да не би путовао сам. Када је дошао у Бански Ковачевац, пренео је командир у вода Џакула Милану и Кривокућа Ђури, командир у одељења, обавештење да преостали цивили треба да се пребаце на други место, због чега они треба да их обавесте да се скупе на једном месту, јер ће доћи возило да их одвезе на сигурније подручје, уз упозорење да ништа не предузимају док се он не врати.

Ни овај део његове одбране не потврђује у целости ни један од саслушаних сведока, изузев оног дела да су по његовом претходном захтеву наведене старешине поступиле и послале најмање двојицу својих војника да прикупе преостале цивиле хрватске националности.

Након тога, заједно са Џакула Миланом и Кривокућа Ђуром одлази у команду чете, где разговара са командиром Јовом Малобабићем. Тада су чули рафалну паљбу, коју је он лоцирао према месту одакле је претходно дошао.

Ни овај део одбране не потврђује ни један од саслушаних сведока.

Назад се враћа сам и успут среће окр. Радета Вранешевића, који му је тада наводно рекао „цивила више нема“, „нестали су“. Закључује да нема разлога да се враћа назад, те се њих обојица заједно са једним возачем који је управо тада наишао враћају у Ласиње, у команду 2. батаљона. Окр. Булат се обраћа команданту Пајићу, говорећи му „Ту је Раде, ено га седи вани у ауту, питајте њега шта је бипо, он је тамо остао после мене“.

И овај део одбране окривљеног је апсолутно неистинит, јер је није потврдио нико од сведока, па ни окр. Вранешевић Раде. Део његове одбране који се односи на вађење лешева из бунара, мада мање битан, углавном је сагласан са исказима саслушаних сведока.

Део одбране окр. Радета Вранешевића у којем тврди да у критичном моменту није прилазио приведеним цивилима, већ да је све посматрао са удаљености око 20 м, те да се одмах након убиства која су извршили Пале Булат и још једно њему непознато лице одмах удаљио, није истинит, а из разлога већ наведених у претходном делу овог образложења.

Према томе, сматрамо одбране обојице окривљених неоснованим и очигледно усмереним на избегавање кривице за извршење кривичног дела које им се овом оптужбом ставља на терет, пошто су у супротности са несумњиво утврђеним чињеницама.

ТУЖИЛАЦ
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић

Владимир Вукчевић

ОПШТИНА БЕЛЫ МОСТАРИ
БЕБЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

16.04.2008.

Спис Ки.В. 11/07 1 рејсат
и списак сатисфакције и војника уз
списова 12 еригоде
С.В.

уз рунт

Вукчевић